

ΠΟΛΥ
ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ

*Ένας
αγγιγμένος γάμος*

ROMANTZO
Αληθινή ιστορία

ΕΝΑΣ ΑΛΛΙΩΤΙΚΟΣ ΓΑΜΟΣ

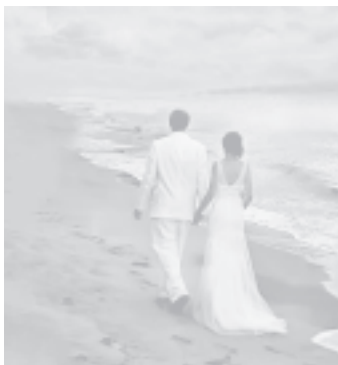
Σειρά: Ρομάντζο
Συγγραφέας: Πόλυ Μοσχοπούλου
Τίτλος: Ένας αλλιώτικος γάμος
Σελιδοποίηση: Αλίκη Τριανταφυλλίδου
Εκπόνηση εξωφύλλου: Φαίδων Σμυρναίος
Θεώρηση Δοκιμίων: Εύη Ζωγράφου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

© 2017 Πόλυ Μοσχοπούλου & ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΟΣ
Σόλωνος 136, 106 77, Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339, 210 3803925 Φαξ: 2103829659
e-mail: info@oceanosbooks.gr
www.oceanosbooks.gr
ISBN 978-618-5284-01-5

ΠΟΛΥ ΜΟΣΧΟΠΟΥΛΟΥ

*Ένας Αφριώτικος
Γάμος*

*Στα εγγόνια μου
και στον Gem*

Αντί για Πρόλογο

Το μικρό χωριό ήταν κυριολεκτικά φυτεμένο στην πλαγιά του βουνού. Ένα χωριό με σπίτια ελάχιστα, σπαρμένα εδώ κι εκεί, με κάτι αυλές μινιατούρες, τόσες δα, ίσα για να μη βγάζουν στο δρόμο οι πόρτες των σπιτιών. Τα περισσότερα σπιτάκια ήταν ακατοίκητα πια, με τα παντζούρια των παραθύρων σφαλισμένα, αφού όσοι απ' τους ιδιοκτήτες ζούσαν ακόμη δεν έμεναν μόνιμα στο χωριό αλλά στις πόλεις, και έρχονταν μόνο τα καλοκαίρια, και τότε όμως για πολύ λίγο και όχι κάθε χρόνο.

Τριγύρω στη βουνοπλαγιά φύονταν μόνο

έλατα, πεύκα και κυπαρίσσια, μοναδική βλάστηση στο άγονο περιβάλλον του σχεδόν ξεχασμένου ορεινού χωριού του ηπειρωτικού κορμού της Ελλάδας. Ήταν από εκείνα τα χωριά που πείνασαν και δυστύχησαν μετά τον πόλεμο και την περίοδο του εμφυλίου, αφού δεν υπήρχε ούτε σπιθαμή γόνιμου εδάφους που θα εξασφάλιζε έστω μια υποτυπώδη εργασία για να βγαίνει το ψωμί των κατοίκων. Έτσι λοιπόν οι κάτοικοι, κυρίως οι άνδρες, αναγκάστηκαν να καταφύγουν ή στην ξενιτιά ή στη θάλασσα, με αποτέλεσμα οι περισσότεροι να μην επιστρέψουν ποτέ, είτε από τα πέρατα της γης είτε από τα βάθη των ωκεανών που τους είχαν καταπιεί.

Εξίσου ελάχιστα ήταν και τα μνήματα στο μικρό κοιμητήριο που το αγκάλιαζαν, όπως συνήθως συμβαίνει, πανύψηλα, αιωνόβια κυπαρίσσια που εκείνη την ώρα του φθινοπωριάτικου δειλινού έριχναν βαριά τη σκιά τους

στις μαυρισμένες απ' την πολυκαιρία και την αφροντισιά πέτρες των τάφων, αφού για μάρμαρα ούτε λόγος να γίνεται. Όσοι έμειναν τελικά στο χωριό κι εγκατέλειψαν εδώ το μάταιο τούτο κόσμο δεν είχαν πολλούς να φροντίσουν την τελευταία κατοικία τους: παιδιά, εγγόνια και ανίψια, όπου υπήρχαν, ζούσαν είτε στα ξένα είτε στα μεγάλα αστικά κέντρα και επέστρεφαν από σπάνια έως ποτέ.

Οι δυο φιγούρες έστεκαν ακίνητες μπροστά στο ταπεινό, χορταριασμένο μνήμα με το σιδερένιο σταυρό, όπου δεν διάβαζες πια το όνομα που χαραχτηκε κάποτε πάνω του για να θυμίζει την ύπαρξη άλλης μιας συζύγου, μητέρας, αδελφής και ό, τι άλλο πρόλαβε να γίνει εκείνη η γυναίκα βαδίζοντας, μαζί με τις άλλες συγχωριανές της, τον ανηφορικό δρόμο της ζωής στα δύσκολα χρόνια της στέρησης και της μιζέριας.

Η μια φιγούρα, η γυναικεία, ντυμένη μ' ένα σκούρο, σοβαρό ταγιέρ, λευκό πουκάμισο και χαμηλοτάκουνες μαύρες γόβες, είχε προσηλώσει το βλέμμα στο σταυρό σε μια μάταιη προσπάθεια να διακρίνει, απ' όσα γράμματα δεν είχαν σβηστεί, το όνομα της γυναίκας που της είχε καθορίσει τη ζωή με τις αποφάσεις, τις πράξεις και τις παραλείψεις της και που τα κίνητρό τους θα παρέμεναν ανεξήγητα γι' αυτήν, ίσως για πάντα.

Η άλλη φιγούρα ωστόσο, ένας ψηλός άνδρας με γκριζα μαλλιά και γκριζο κοστούμι, μόλις και μετά βίας έριξε στον τάφο μια ματιά, όταν έφτασαν στο κοιμητήριο με τη γυναίκα που συνόδευε. Προτίμησε να περιφέρει το βλέμμα στα γύρω βουνά και ψηλά στο στερέωμα, θαρρείς και πάσχιζε να αποφύγει το θέαμα χαμηλά στη γη. Δεν χρειαζόταν άλλωστε. Αυτός είχε παραγγείλει το μνήμα και το σταυρό, όταν χρειάστηκε. Αυτός είχε φρο-

ντίσει την τελευταία κατοικία της γυναίκας εκείνης, αυτός είχε πει να χαράξουν το όνομα σε σιδερένιο σταυρό και όχι ξύλινο, για ν' αντέξει στη φθορά του χρόνου. Έκτοτε όμως δεν ξαναήρθε, όχι γιατί δεν του επέτρεπαν ο βιοπορισμός κι οι άλλες υποχρεώσεις του, αλλά γιατί δεν του πήγαινε η καρδιά, δεν ήθελε να ξαναπατήσει στον τόπο που τον είχε γεννήσει, επειδή έτρεφε αρνητικά συναισθήματα για τη νεκρή, γιατί ποτέ δεν μπόρεσε να καταλάβει, ούτε κι αυτός, τα κίνητρα που την ώθησαν να καθορίσει με τις επιλογές της και τη δική του ζωή.

Αμίλητες, οι δυο φιγούρες στάθηκαν εκεί για κάμποση ώρα, χωρίς ν' ανταλλάξουν κουβέντα· δεν χρειαζόταν άλλωστε. Όσα είχαν να πουν οι δυο τους δεν έφτανε μια ζωή για να τα πουν. Κάποια τα είχαν ήδη πει, λίγες ημέρες νωρίτερα, σ' έναν άλλο τόπο, σε μιαν άλλη περίπτωση. Εκείνη την ώρα ήθε-

λαν, με τη σιωπή και την παρουσία τους, να προσπαθήσουν έστω και με καθυστέρηση πολλών χρόνων να παραμερίσουν τα όποια αρνητικά συναισθήματα έθρεψαν στη ζωή τους και να συγχωρήσουν έναν άνθρωπο που, κατά τεκμήριο άλλωστε, ήταν αδύνατο να θέλησε ποτέ το κακό τους.

Όταν πια έδυσε ο ήλιος, οι δυο φιγούρες έριξαν μια τελευταία ματιά στο χορταριασμένο μνήμα, έκαναν το σταυρό τους και προχώρησαν προς την έξοδο του κοιμητηρίου. Έβαλαν το σύρτη στη σιδερένια πόρτα και προχώρησαν, πάντα χωρίς να μιλούν, προς το αυτοκίνητο που περίμενε λίγο πιο πέρα. Στο τιμόνι κάθισε ο άνδρας, δίπλα του μπήκε η γυναίκα. Και τότε μίλησε πρώτη εκείνη.

«Ο Θεός ας αναπαύσει την ψυχή της», ψιθύρισε.

«Και να συγχωρέσει εμένα που την κάκιζα τόσα χρόνια», είπε ο άνδρας.

«Δεν είχες μόνο εσύ αυτό το προνόμιο», αντιγύρισε η γυναίκα. «Έχω κι εγώ μερίδιο σ' αυτήν την αμαρτία. Τελικά, ίσως δεν καταλάβουμε ποτέ γιατί το έκανε», πρόσθεσε κοιτώντας τον χαμογελαστή, το πρώτο της χαμόγελο εκείνο το φθινοπωρινό σούρουπο.

«Ίσως. Κι αυτό γιατί δε ζήσαμε όσα έζησε. Ευτυχήσαμε να μη ζήσουμε ανάλογες καταστάσεις. Ποιός ξέρει τι απόφαση θα παίρναμε στη θέση της».

«Έχεις δίκιο. Και μπορεί η απόφαση που πήρε τότε να μας προστάτεψε απ' αυτές τις ανάλογες καταστάσεις, όπως τις είπες. Πάμε τώρα, κοντεύει να νυχτώσει», κατέληξε η γυναίκα μ' άλλο ένα χαμόγελο.

Το αυτοκίνητο κατηφόρισε τη βουνοπλαγιά και σε λίγο έβγαινε στη δημοσιά. Η πιο κοντινή κωμόπολη απείχε μόνο μερικά χιλιόμετρα. Εκεί θα διανυκτέρευαν, σ' ένα γραφικό πανδοχείο, μέχρι την επομένη το πρωί

που θα ξεκινούσαν για την Αθήνα και για
όποια άλλα ταξίδια τούς περίμεναν από εδώ
κι εμπρός.

Κεφάλαιο 1

Φέτος το καλοκαίρι, σε μια μικρή γειτονιά της γραφικής πόλης Λιν στα περίχωρα της Βοστόνης επικρατεί ασυνήθιστη κινητικότητα εν όψει των καλοκαιρινών διακοπών. Και είναι απόλυτα φυσικό, αφού αρκετοί κάτοικοι της γειτονιάς τυχαίνει να είναι συγγενείς και φίλοι και πρόκειται να ταξιδέψουν χιλιάδες μίλια, για να παρευρεθούν στον γάμο δυο νεαρών μελών της μικρής τους κοινότητας.

Οι μελλόνυμφοι, ο Χρήστος Γαλάτης και η Άνι Ο' Μάλει, γνωρίζονται ήδη οκτώ χρόνια και έχουν δημιουργήσει μια σταθερή και

τρυφερή σχέση αγάπης που έχει αντέξει στο χρόνο και στις παγίδες του. Έτσι, ενάμισι χρόνο πριν, πήραν τελικά την απόφαση να προχωρήσουν στο επόμενο βήμα.

Ο πατέρας του Χρήστου, ο Δημήτρης –Κρις και Τζιμ, πλέον πατέρας και γιός για τους ομογενείς και την οικονομία της αμερικάνικης γλώσσας– είναι Έλληνας γεννημένος στο πανέμορφο και καταπράσινο νησί του Ιονίου, την Κεφαλονιά, συγκεκριμένα στο χωριουδάκι Χαβριάτα, μια γραφική τοποθεσία με θέα τις νοτιοδυτικές ακτές του νησιού, εκεί όπου το Ιόνιο Πέλαγος φλερτάρει την Αδριατική Θάλασσα και φαντάζεται ότι ατενίζει την όχι και τόσο μακρινή Ιταλία. Στο νοτιοδυτικό άκρο μιας μικρής χερσονήσου δεσπόζει ο φάρος Γέρο-Γόμπος, ακοίμητος και ακάματος φρουρός πάνω σε κακοτράχαλους βράχους, για να προστατεύει τις νύχτες τα κάθε λογής πλεύόμενα, κρουαζιερόπλοια,

ποστάλια ή τάνκερ που διακινούν εμπορεύματα –μα και τουρίστες– στα δυο άκρα της Μεσογείου και έξω απ’ τα σύνορά της.

Αλλά το χωριό Χαβριάτα δεν έχει μόνο την πανοραμική θέα προς τη θάλασσα. Στα πόδια του, περίπου διακόσια μέτρα πιο κάτω, απλώνεται ένας απέραντος κάμπος, σπαρμένος με καταπράσινους μικρούς λόφους, όπου δέσποζαν άλλοτε οι πύργοι των πάμπλουτων γαιοκτημόνων, αφού η γη της Κεφαλονιάς, όπως και των άλλων Ιόνιων νησιών, ήταν κάποτε μοιρασμένη σε φέουδα, σύμφωνα με τα πρότυπα της Ευρώπης, γιατί τα Επτάνησα δεν έζησαν μακρόχρονη τουρκοκρατία.

Συνεχίζεται...

Ο Κρις και η Άνι, παιδιά Ελλήνων μεταναστών στην Αμερική, περνούν τα καλοκαίρια τους σ' ένα παραδεισένιο νησί του Ιονίου. Ο ήλιος, η θάλασσα, το ρομαντικό περιβάλλον θα κάνει τον έρωτα ν' ανθίσει ανάμεσά τους. Αποφασίζουν λοιπόν να παντρευτούν εκεί, στο αγαπημένο νησί, προσκαλώντας προσφιλή πρόσωπα και εκλεκτούς φίλους. Όμως η απόφασή τους αυτή θα δρομολογήσει μια σειρά από απροσδόκητα γεγονότα, θ' ακολουθήσουν συγκλονιστικές αποκαλύψεις που θ' αλλάξουν ριζικά, και για πάντα, τη ζωή πολλών ανθρώπων, αλλά κυρίως τη δική τους....

Ένα μυστικό βαθιά κρυμμένο στις στάχτες μιας άλλης εποχής, πολυτάραχης και βασανισμένης από την ανέχεια και την απόγνωση, θα φέρει στο φως μια αλήθεια που κανείς δεν είναι προετοιμασμένος να δεχτεί...

ΩΚ 198

ΩΚΕΑΝΟΣ

Σόλωνος 136, 106 77 Αθήνα
Τηλ.: 210 3829339 - 210 3803925
www.oceanosbooks.gr

ISBN: 978-618-5284-01-5

9 786185 284015